

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4533/2565

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์ นาย อ. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 282, ป.วิ.อ. มาตรา 213, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 10, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 52, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9, พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26, พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้การร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป พาไปหรือชักพาผู้เสียหายทั้งสองไปเพื่อการอนาจาร หรือ เพื่อให้กระทำการค้าประเวณี รวมทั้งการร่วมกันชักจูง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพฤตินิยม สมควรหรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติดีเสี่ยงต่อการกระทำผิด ที่กระทำแก่ผู้เสียหายแต่ละ คนในแต่ละครั้งอาจเป็นความผิดหลายกระทงได้ แต่การที่ผู้เสียหายทั้งสองชายบริการทางเพศ คนละ 4 ครั้ง เกิดจากเจตนาร่วมกันกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์และฐานอื่นดังกล่าวของจำเลยทั้ง สี่ที่ร่วมกันกระทำแก่ผู้เสียหายทั้งสองตั้งแต่แรกเพียงเจตนาเดียว การขายบริการทางเพศที่เนื่องมา ย่อมไม่มีความผิดต่างกรรมไปจากความผิดฐานร่วมกันค้ามนุษย์และฐานอื่นดังกล่าวแต่ละฐาน อีก จึงไม่อาจลงโทษในการกระทำที่กระทำแก่ผู้เสียหายทั้งสองแยกเป็นคนละ 4 กระทงได้ ปัญหา นี้ เป็นเหตุอยู่ในส่วนลักษณะคดี ศาลฎีกาจึงพิพากษาแก้ให้มีผลตลอดไปถึงจำเลยซึ่งมิได้อุทธรณ์หรือ ฎีกาด้วยตาม ป.วิ.อ. มาตรา 213

คำพิพากษา

คดีนี้ เดิมศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษาร่วมกันกับคดีอาญาของศาลชั้นต้นหมายเลขแดงที่ คม.75/2561 ระหว่าง พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์ นายพรชัย จำเลย และ หมายเลขแดงที่ คม.77/2561 ระหว่าง พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์ นางสาวนาง หรือเก้ หรือ Miss Somvang จำเลย โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสามสำนวนว่า โจทก์ เรียกจำเลยในคดี หมายเลขแดงที่ คม.75/2561 ว่า จำเลยที่ 1 เรียกจำเลยที่ 1 และที่ 2 ในสำนวนนี้ว่าจำเลยที่ 2 และที่ 3 ตามลำดับ และเรียกจำเลยในคดีหมายเลขแดงที่ คม.77/2561 ว่า จำเลยที่ 4 แต่คดี หมายเลขแดงที่ คม.75/2561 สำหรับจำเลยที่ 1 ยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น และคดี หมายเลขแดงที่ คม.77/2561 สำหรับจำเลยที่ 4 ยุติไปแล้วตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คงขึ้นมาสู่ ศาลฎีกาเฉพาะคดีสำนวนนี้ โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสามสำนวนขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 58, 83, 91, 282 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม การค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 4, 9 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4, 6, 9, 10, 35, 52 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26, 78 ให้จำเลย ทั้งสี่ร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 เป็นเงิน 335,440 บาท และ 382,740 บาท ตามลำดับ บวกโทษจำเลยที่ 1 ที่รอการลงโทษเข้ากับโทษในคดีนี้กับขอให้เพิ่มโทษ จำเลยที่ 1 ตามกฎหมาย วรรคจกักรยานยนต์และลงยางอนามัยของกลาง จำเลยที่ 1 ให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยาน จำเลยที่ 1 แก่คำให้การเป็นรับสารภาพข้อหาร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือ

ชักพาไปซึ่งเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและบุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณีแม้บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม และซื้อหาร่วมกันเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม ส่วนข้อหาอื่นคงให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้บวกโทษและขอเพิ่มโทษ จำเลยที่ 2 และที่ 4 ให้การปฏิเสธ จำเลยที่ 3 ได้รับอนุญาตจากศาลชั้นต้นให้ปล่อยชั่วคราวในระหว่างสอบสวนแล้วหลบหนีไปศาลชั้นต้นออกหมายจับแล้วแต่ยังจับตัวมาไม่ได้ ศาลจึงมีอำนาจพิจารณาและสืบพยานลับหลัง จำเลยที่ 3 ได้ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ. 2559 มาตรา 33 (3) จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ไม่ให้การในคดีส่วนแพ่ง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคสองและวรรคสาม พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง (ที่ถูก ไม่ต้องปรับบทวรรคหนึ่ง) วรรคสอง และวรรคสาม พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6 (2), 9 วรรคหนึ่งและวรรคสอง, 10 วรรคหนึ่ง, 52 วรรคสองและวรรคสาม พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (2) (ที่ถูก 26 (3)), 78 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสี่เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ จำคุกคนละ 3 ปี ฐานร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปทำการค้ามนุษย์แก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปี แต่ไม่ถึงสิบแปดปี ฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี แม้บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม ฐานเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น ร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม และฐานร่วมกันชักจูง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพฤตินไม่สมควรหรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติดีเสี่ยงต่อการกระทำผิด เป็นการกระทำความผิดเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปทำการค้ามนุษย์แก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปี แต่ไม่ถึงสิบแปดปี ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 9 ปี รวม 4 กระทง เป็นจำคุกคนละ 36 ปี ฐานร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปทำการค้ามนุษย์แก่บุคคลอายุไม่เกินสิบห้าปี ฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี แม้บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม ฐานร่วมกันเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม และฐานร่วมกันชักจูง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพฤตินไม่สมควรหรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติดีเสี่ยงต่อการกระทำผิด เป็นการกระทำความผิดเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปทำการค้ามนุษย์แก่บุคคลอายุไม่เกินสิบห้าปี ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 12 ปี รวม 4 กระทง เป็นจำคุกคนละ 48 ปี รวมจำคุกจำเลยทั้งสี่คนละ 87 ปี เฉพาะจำเลยที่ 1 เพิ่มโทษจำคุกหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 เป็นจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 116 ปี จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและบุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณีแม้บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม และฐานร่วมกันเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่นเป็นธุระจัดหา ล่อไปหรือพาไปเพื่อการ

อนาจารซึ่งเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม ส่วนจำเลยที่ 4 คำให้การชั้นสอบสวนและชั้นพิจารณาเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาลดโทษให้จำเลยที่ 1 และที่ 4 คนละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 77 ปี 2 เดือน จำคุกจำเลยที่ 4 มีกำหนด 58 ปี แต่เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วให้จำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 50 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) นำโทษจำคุก 6 เดือนของจำเลยที่ 1 ที่รอการลงโทษในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 6298/2559 ของศาลจังหวัดฉะเชิงเทรา รวมเข้ากับโทษในคดีนี้เป็นจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 50 ปี 6 เดือน ริบรถจักรยานยนต์ 1 คัน และถุงยางอนามัย 2 ชิ้น ของกลาง ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 เป็นเงิน 335,440 บาท และให้แก่ผู้เสียหายที่ 2 เป็นเงิน 382,740 บาท จำเลยที่ 2 และที่ 4 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ามนุษย์พิพากษายืน จำเลยที่ 2 ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติในชั้นนี้ว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุในฟ้อง พันตำรวจโทรามินทร์ สืบทราบว่ามีหญิงอายุต่ำกว่าสิบแปดปีหลายคนมีพฤติการณ์ขายบริการทางเพศที่ร้านคาราโอเกะ จึงวางแผนล่อซื้อ โดยนำธนบัตรฉบับละ 500 บาท 100 บาท 50 บาท และ 20 บาท จำนวนหลายฉบับ เป็นเงิน 3,000 บาท ไปลงบันทึกประจำวันที่สถานีตำรวจ แล้วมอบให้ร้อยตำรวจเอกชาติวรรณ และดาบตำรวจณัฐวัฒน์ ไปล่อซื้อ ต่อมาดาบตำรวจณัฐวัฒน์เดินทางไปร้านคาราโอเกะดังกล่าวและล่อซื้อบริการทางเพศจากผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งมีอายุ 13 ปีเศษ โดยมอบธนบัตรที่เตรียมไว้ให้จำเลยที่ 1 รับไป แล้วพาผู้เสียหายที่ 2 ไปที่โรงแรม ก. สักพักร้อยตำรวจเอกชาติวรรณกับพวกเดินทางโดยรถยนต์ไปที่ร้านคาราโอเกะดังกล่าวและล่อซื้อบริการทางเพศจากผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งมีอายุ 16 ปีเศษ โดยมอบธนบัตรที่เตรียมไว้ให้จำเลยที่ 1 รับไป จากนั้นร้อยตำรวจเอกชาติวรรณกับพวกเดินทางไปรอที่โรงแรม ล. จำเลยที่ 1 มอบเงินที่ได้จากการขายบริการทางเพศให้แก่นางสาวโบ สักพักจำเลยที่ 1 ขับรถจักรยานยนต์ของกลางพาผู้เสียหายที่ 1 ไปส่งที่โรงแรมดังกล่าว เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยที่ 1 และติดตามตรวจยึดธนบัตรที่ใช้ล่อซื้อทั้งหมดกลับคืนมาได้ ภายหลังเจ้าพนักงานตำรวจขยายผลและติดตามจับกุมจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ได้ ทั้งนี้ ผู้เสียหายทั้งสองค่าประเวณีที่ร้านที่เกิดเหตุก่อนเจ้าพนักงานตำรวจล่อซื้อบริการมาคนละ 3 ครั้ง แล้ว กระบวนการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์กำหนดค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายที่ 1 เป็นเงิน 335,440 บาท และแก่ผู้เสียหายที่ 2 เป็นเงิน 382,740 บาท คงมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 ว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า ผู้เสียหายทั้งสองไม่เคยรู้จักจำเลยที่ 2 มาก่อน ไม่มีเหตุจูงใจก่อกวนเบียดเบียนความปรักปรำจำเลยที่ 2 โดยไม่เป็นความจริง ทั้งผู้เสียหายทั้งสองก็เป็นเด็กซึ่งอยู่ในวัยที่ไม่มีความรู้และสติปัญญาเพียงพอที่จะรู้ถึงผลร้ายที่จะเกิดขึ้นแก่ตนเอง และยังเบียดเบียนความอดรับกันในสาระสำคัญเป็นลำดับตั้งแต่ถูกชักชวนให้มาขายบริการทางเพศที่ประเทศไทยจนกระทั่งเจ้าพนักงานตำรวจล่อซื้อและจับกุมจำเลยทั้งสองได้ เชื่อว่าผู้เสียหายทั้งสองเบิกความตามความจริง แม้จำเลยที่ 2 ไม่มีส่วนร่วมในการชักชวนผู้เสียหายทั้งสองมาทำงานขายบริการทางเพศ และขณะเจ้าพนักงานตำรวจล่อซื้อบริการทางเพศจากผู้เสียหายทั้งสอง จำเลยที่ 2 ไม่ได้อยู่ที่ร้านที่เกิดเหตุก็ตาม แต่จำเลยที่ 2 เดินทางไปปรับตัวผู้เสียหายทั้งสองที่จังหวัดนครราชสีมาด้วยตนเอง และยังให้ผู้เสียหายทั้งสองนอนค้างคืนที่บ้านของจำเลยที่ 2 จากนั้นจำเลยที่ 2 และที่ 1 สลับกันขับรถกระบะพาผู้เสียหายทั้งสองมาที่ร้านที่เกิดเหตุ ก่อนผู้เสียหายทั้งสองขายบริการทางเพศจำเลยที่ 2 ยังเป็นผู้หนึ่งที่บอกผู้เสียหายทั้งสองว่ามีหน้าที่แต่งตัวมานั่งที่หน้าร้าน และจะให้ส่วนแบ่งจากการขายบริการทางเพศ

แก่ผู้เสียหายทั้งสองคนละครั้ง ซึ่งเป็นการบอกขั้นตอนของการขายบริการทางเพศแก่ผู้เสียหายทั้งสอง ชั้นสอบสวนร้อยตำรวจเอกณัฐพร พนักงานสอบสวนได้สอบสวนขยายผลโดยได้สัญญาเช่าบ้าน ซึ่งเป็นร้านที่เกิดเหตุมาเป็นหลักฐาน ปรากฏว่าสัญญาเช่ามีจำเลยที่ 1 เป็นผู้เช่า และจำเลยที่ 2 เป็นพยาน ดังนี้ แม้จำเลยที่ 1 ลงชื่อเป็นผู้เช่าร้านที่เกิดเหตุ ส่วนจำเลยที่ 2 ลงชื่อเป็นพยาน แต่จำเลยที่ 1 ให้การในชั้นจับกุมว่าจำเลยที่ 1 รับจ้างจากนางเล็กและนายหนองหรืออ้วนในการรับเงินค่าบริการทางเพศและส่งหญิงบริการให้แก่ลูกค้า และจำเลยที่ 3 ให้การในชั้นสอบสวนว่า จำเลยที่ 3 เป็นคนรักของนายหนองหรือนายอนุชิตซึ่งเป็นชื่อเล่นและชื่อจริงของจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 1 เป็นคนขับรถของจำเลยที่ 2 และเป็นผู้ดูแลร้านที่เกิดเหตุ นางสาวเก๋ซึ่งหมายถึงจำเลยที่ 4 ชักชวนผู้เสียหายทั้งสองมาทำงานที่ร้านของจำเลยที่ 1 และที่ 2 โดยจำเลยที่ 4 ขอจำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้รับตัวผู้เสียหายทั้งสองมาทำงานขายบริการทางเพศที่ร้านที่เกิดเหตุ ดังนี้ แม้คำให้การดังกล่าวเป็นพยานขัดทอดและจำเลยที่ 1 ไม่ได้ลงชื่อในบันทึกการจับกุม แต่จำเลยที่ 1 และที่ 3 เป็นผู้ใกล้ชิดกับจำเลยที่ 2 และไม่มีเรื่องโกรธเคืองกัน ไม่มีเหตุที่จำเลยที่ 1 และที่ 3 จะเกลี้ยให้การปรีกษาจำเลยที่ 2 เจ้าพนักงานตำรวจก็จัดทำบันทึกคำให้การดังกล่าวโดยปฏิบัติไปตามหน้าที่ กรณีมีเหตุผลอันหนักแน่นจึงรับฟังคำให้การดังกล่าวประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227/1 จำเลยที่ 1 และที่ 2 ยังเคยเดินทางไปที่สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวพร้อมกัน คือ วันที่ 8 สิงหาคม 2560 เวลา 13.09 นาฬิกา และเวลา 13.10 นาฬิกา และกลับพร้อมกันในวันที่ 8 สิงหาคม 2560 เวลา 19 นาฬิกา เลขกำกับที่ 12/11 และ 12/9 พุทธการณตามคำให้การดังกล่าวประกอบพยานหลักฐานอื่นสอดคล้องกัน บ่งชี้ว่าจำเลยที่ 2 เป็นนายจ้างของจำเลยที่ 1 และมีส่วนในการเช่าร้านที่เกิดเหตุ คำให้การของจำเลยที่ 3 ในชั้นสอบสวนในส่วนที่ว่าจำเลยที่ 4 ขอจำเลยที่ 2 ให้รับผู้เสียหายทั้งสองมาขายบริการทางเพศที่ร้านที่เกิดเหตุก็สอดคล้องกับพฤติการณ์ของจำเลยที่ 2 ตามคำเบิกความของผู้เสียหายทั้งสอง บ่งชี้ว่าจำเลยที่ 2 มีส่วนร่วมในการจัดหาผู้เสียหายทั้งสองมาขายบริการทางเพศ และได้รับส่วนแบ่งจากเงินค่าขายบริการทางเพศ ส่วนที่ดาบตำรวจประยูร พยานโจทก์ผู้ร่วมจับกุมจำเลยที่ 1 เบิกความว่า จำเลยที่ 1 ส่งมอบเงินที่ใช้ล่อซื้อบริการทางเพศแก่นางสาวโบ ไม่ได้ส่งมอบให้แก่จำเลยที่ 2 นั้น เห็นว่า คำให้การของจำเลยที่ 1 ในชั้นจับกุมได้ความว่าขณะนั้นจำเลยที่ 2 ไม่อยู่ จึงมอบเงินให้แก่นางสาวโบเก็บไว้ ข้อนี้นจึงหาเป็นพิรุธไม่ พยานหลักฐานโจทก์มีน้ำหนักมั่นคง พยานหลักฐานจำเลยที่ 2 ไม่มีน้ำหนักหักล้าง ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาว่า ผู้เสียหายทั้งสองเป็นชาวลาว แต่ในชั้นสอบสวนและชั้นพิจารณาพนักงานสอบสวนและโจทก์ไม่ได้จัดหาลำให้แก่ผู้เสียหายทั้งสอง คำให้การและคำเบิกความของผู้เสียหายทั้งสองจึงรับฟังไม่ได้ นั้น เห็นว่า ผู้เสียหายทั้งสองเข้าใจภาษาไทยโดยสามารถฟังและพูดภาษาไทยได้ ไม่จำเป็นต้องจัดหาลำให้แก่ผู้เสียหายทั้งสองอีก คำให้การและคำเบิกความของผู้เสียหายทั้งสองจึงรับฟังได้ ส่วนฎีกาข้ออื่นของจำเลยที่ 2 ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยเพราะไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลงไป ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกับพวกตั้งแต่สามคนขึ้นไปสมคบกันจัดหาผู้เสียหายทั้งสองมาค้าประเวณีที่ร้านที่เกิดเหตุและได้รับส่วนแบ่งจากการค้าประเวณีของผู้เสียหายทั้งสอง ซึ่งผู้เสียหายทั้งสองได้ขายบริการทางเพศแล้วคนละ 4 ครั้ง จำเลยที่ 2 จึงเป็นตัวการร่วมกับพวกกระทำความผิดตามฟ้องโดยแบ่งหน้าที่กัน อย่างไรก็ตาม แม้การร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป พาไปหรือชักพาผู้เสียหายทั้งสองไปเพื่อการอนาจารหรือเพื่อให้กระทำการค้าประเวณีรวมทั้งการร่วมกันชักจูง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพฤติดนไม่สมควร หรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติเสี่ยงต่อการกระทำผิด ที่กระทำแก่ผู้เสียหายแต่ละคนใน

แต่ละครั้งอาจเป็นความผิดหลายกระทงได้ แต่การที่ผู้เสียหายทั้งสองขายบริการทางเพศคนละ 4 ครั้ง ตามที่โจทก์บรรยายฟ้องในข้อ 1.2 ถึงข้อ 1.9 เกิดจากเจตนาร่วมกันกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์และฐานอื่นดังกล่าวของจำเลยทั้งสี่ที่ร่วมกันกระทำแก่ผู้เสียหายทั้งสองตั้งแต่แรกเพียงเจตนาเดียว การขายบริการทางเพศที่เนื่องมาอย่างอื่นไม่มีความผิดต่างกรรมไปจากความผิดฐานร่วมกันค้ามนุษย์และฐานอื่นดังกล่าวแต่ละฐานอีก จึงไม่อาจลงโทษในการกระทำที่กระทำแต่ผู้เสียหายทั้งสองแยกเป็นคนละ 4 กระทงได้ และปัญหานี้เป็นเหตุอยู่ในส่วนลักษณะคดี ศาลฎีกาจึงพิพากษาแก้ให้มีผลตลอดไปถึงจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ซึ่งมีได้อุทธรณ์หรือฎีกาด้วยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 213 ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า ลงโทษจำเลยทั้งสี่ฐานร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปทำการค้ามนุษย์แก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปี แต่ไม่ถึงสิบแปดปี จำคุกคนละ 9 ปี กระทงเดียว และฐานร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปทำการค้ามนุษย์แก่บุคคลอายุไม่ถึงสิบห้าปี จำคุกคนละ 12 ปี กระทงเดียว เมื่อรวมกับโทษฐานสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ จำคุกคนละ 3 ปี เป็นจำคุกคนละ 24 ปี เฉพาะจำเลยที่ 1 เพิ่มโทษจำคุกหนึ่งในสามเป็นจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 32 ปี เมื่อลดโทษให้จำเลยที่ 1 และที่ 4 คนละหนึ่งในสามแล้ว คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 21 ปี 4 เดือน และคงจำคุกจำเลยที่ 4 มีกำหนด 16 ปี นำโทษจำคุก 6 เดือน ของจำเลยที่ 1 ที่รอการลงโทษไว้รวมเข้ากับโทษในคดีนี้ เป็นจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 21 ปี 10 เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

จักษ์ชัย เยพิทักษ์ · เจษฎาวิทย์ ไทยสยาม · ไชยยศ วรรณทศศิริ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4533/2565>